

Scénář k rozhlasové reportáži příběhu pana Ervína Sedláčka

Zpracovaly:

Anna Poláková, Adéla Hallsová, Agáta Nová,
Andrea Vandírek

Základní škola Bohumila Hrabala, Zenklova 52,
Praha 8, Libeň, 180 00

Pod vedením paní učitelky Kateřiny Lískové

Dne 9. listopadu 2018 jsme se setkali v rámci
projektu Příběhy našich sousedů s panem Ervínem
Sedláčkem.

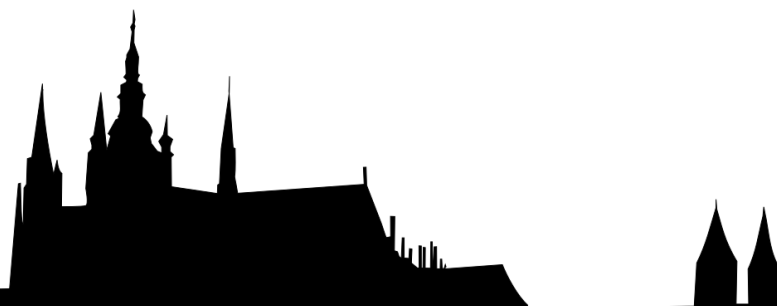
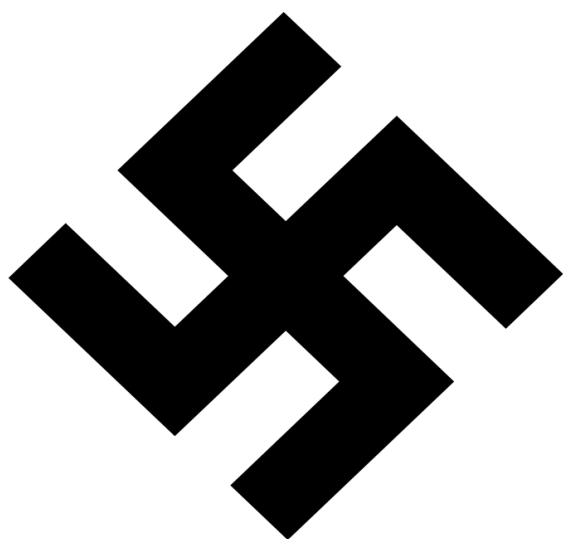

Pan Ervín Sedláček se narodil v roce 1928 v obci Běchovice, kde žije dodnes. Ve svém životě vystřídal mnoho profesí, například pracoval v Aerovce nebo jako pomocník cukráře. Vzpomíná na dětství, které prožil v Protektorátu Čechy a Morava, kdy zažil příjezd německých vojsk.

„Koukám od Horních Počernic přijíždí nějaká armáda, kterou jsem neznal. Zahli jeli na Prahu.“

Chodil do běchovické školy a jednou když se z ní vrátil, viděl něco, co neměl.

„A na tom šicím stroji byla rozmnožovačka. Byly tam A4 papíry, a štos těch papírů a malý štůsek vedle papírů, co už se z nich natočili letáky A na šicím stroji bylo **„smrt německému fašismu“** to byl nadpis toho letáku.“ pak dál jsme o tom nemluvili. Oni to přede mnou už schovali. Ale já jsem seděl ve třídě a koukal jsem na dveře a říkal jsem si, no, teď se objeví ředitel a řekne Sedláčku. A v ředitelně bude nějaký pán v koženém kabátu, a tak to už bude konec. Už jsem se bál.“

Vzpomíná také na setkání se svým strýcem, kterému se podařilo utéct z koncentračního tábora.

„Přišel jsem domu a koukám, tam byl nákej pán v těch pruhovanejch šatech, co nosili v koncentráku. Když vás potká tohle a příbuznej, zachráníte ho? Anebo ho udáte? Co uděláte? V tomhle momentě se pozná charakter člověka.“

I přes obrovské riziko jeho rodina strejdu zachránila v krytu z cihel ve sklepě a pomohla mu vrátit se v převleku domů.

14. února 1945 zažil v Praze na Vinohradech bombardování. Z tohoto hrůzného zážitku si vybavuje následující vzpomínku.

„A já, když jsem potom vyšel prvně na ulici, tak jsem byl otřesenej, ta ulice byla plná prachu, kamene, cihel, skla z těch baráku, všechny tabulky vymlácený, to sklo na zemi a v tom leželi mrtví lidi. A kousek ode mě, no tý žábě mohlo bejt 12-16 let a polovina hlavy pryč a tý krvi v tom nepořádek. Dělal se mi do zvracení“

Po válce se stal pan Sedláček nedobrovolně členem komunistické strany.

„Můj táta byl totální ortodoxní bolševik. Bráchu do toho nutil, aby do toho vstoupil. To se mu nepovedlo. Tak mě, tak když jsem jim to nepodepsal, tak mě podepsali sami. Mně ještě nebylo 18!“

Jak sám říká, rodiče si člověk nevybírání.

„Já jsem tátovi v nemocnici řekl: ‚tati ta komunistická strana je vyloženě proti dělníkům. Ona je proti všem ona je jenom za sebe!‘ A on mi na to řekl: ‚já straně věřím.‘ A za čtrnáct dní na to umřel.“

Na závěr rozhovoru nám pan Sedláček dal jednu důležitou radu:

„Stejně, vy mladý nikdy hned všechno neposlechněte, ale nejdřív použijte svůj mozek. A pak teprve něco rozhodujte. Ale nejdřív si to sami pořádně promyslete. Ne na všechno kývat.“

